

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.699 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van *“het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig bijlage 13 van 13/11/2008.”*

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANBERSY, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 17 september 1989.

De verzoekende partij, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 september 2006, dient op 29 september 2006 een asielaanvraag in. Op 23 november 2007 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Op 27 maart 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij bij arrest met nummer 9.253.

Op 14 april 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 25 februari 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2008 dient de verzoekende partij een aanvulling in op haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 februari 2008. Op 13 november 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene als minderjarige in België toekwam op 25.09.2006 en heden meerderjarig is, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans leert en spreekt, beroeps- en basisopleidingen volgt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 29.09.2006. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.03.2008 met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kreeg op 14.04.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.04.2008. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De problemen van betrokkene in zijn land van herkomst met betrekking tot de dood van zijn ouders en het feit dat hij op straat moest leven zijn reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 17 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Tijdens zijn asielprocedure merkte het CGVS bovendien op dat betrokkene geen initiatief meer heeft ondernomen om contact op te nemen met bekenden in zijn land van herkomst. Bijgevolg kan de bewering dat betrokkene niemand meer heeft in zijn land van herkomst niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM en verschillende arresten dienaangaande betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. De argumenten dat betrokkene in aanmerking komt voor invulling van een knelpuntberoep, dat hij een opleiding volgt betaald door Belgische belastingsgeld om deze economische lagune op te vullen, de kennis van de landstalen, de schoolloopbaan van betrokkene, de werkbereidheid van betrokkene en het regeerakkoord van Leterme I kunnen dus evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Ontvankelijkheid van de vordering met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1. De verzoekende partij stelt dat ze eveneens de nietigverklaring vordert van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze beslissing niet gevoegd heeft aan haar verzoekschrift. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gegeven werd. De verzoekende partij verklaart zelf dat het bevel haar nog niet ter kennis gegeven werd (zie inventaris der stukken). Bijgevolg staat het niet vast dat er ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt zal worden. Indien een dergelijk bevel aan de verzoekende partij ter kennis gegeven wordt, kan de verzoekende partij tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring indienen. De Raad zal zich dan ook beperken tot een wettigheidstoetsing van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

2.2. In zoverre de verzoekende partij het volgende onderdeel van de bestreden beslissing aanvecht:

"Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- o *Betrokkene werd niet als vluchteling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 31.03.2008.*

- o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.04.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

Bovenvermeld citaat betreft een instructie van de verwerende partij aan de burgemeester van de gekozen woonplaats van de verzoekende partij. De instructie aan de burgemeester houdt in om, door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 27 oktober 1981), gewijzigd door het KB van 22 november 1996 (BS 6 december 1996), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze instructie is geen aanvechtbare rechtshandeling daar de instructie op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze instructie niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals ingevoegd door de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur houdende het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, schending van het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de gecoördineerde grondwet van 17 februari 1994."*

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat

"De verwerende partij antwoordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de nieuwe criteria dat deze niet van toepassing zijn aangezien zijn nog geen instructies gekregen hebben voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie en dat in afwachting van de Omzendbrief de huidige criteria blijven gelden.

Dat verzoeker het bestaan van een dergelijk akkoord heeft ingeroepen als bijzondere omstandigheid die het onredelijk zou maken om verzoeker, die aan de toekomstig vooropgestelde criteria voldoet, alsnog te verplichten naar het land van herkomst terug te gaan indien de bevoegde Minister de regularisatie ter plaatse vooropstelt en aankondigt.

Dat de Omzendbrief terzake nog geen finalisatie heeft gekend of nog niet is gepubliceerd doet geen afbreuk aan de duidelijke positie die de verwerende partij terzake heeft ingenomen.

Dat het dan ook behoort dat diezelfde overheid motiveert waarom het bestaan van een akkoord op zich geen uitzonderlijk gegeven uitmaakt dat zou verantwoorden dat verzoekers de aanvraag in België indienen en niet bij de diplomatieke vertegenwoordiging in Angola en niet volstaat met een standaardmotivering.

Dat het immers gaat om een pure formele procedureregeling waarvan het akkoord zelf stelt en aanneemt dat deze niet langer zal dienen vervuld te worden indien de verzoeker aan de regularisatiecriteria zou voldoen, wat het geval is van de verzoeker die een knelpuntberoep kan invullen na een gedegen opleiding op het grondgebied.

*Dat zij aldus tekort komt in de op haar rustende motiveringsplicht in de zin van de Wet door niet te motiveren waarom dit gegeven op zich niet als uitzonderlijk kan **worden** aangemerkt.*

Een afwijzing van de aanvraag, goed wetende dat verzoeker onder de rudimentair vooropgestelde regularisatiecriteria vallen, houdt verder ook een schending in van het vertrouwensbeginsel.

Ook de Federale Ombudsman stelde vast dat rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel worden geschonden door het uitblijven van duidelijke criteria vastgelegd in een **omzendbrief** terwijl een regeerakkoord het principe van de regularisatie **ter** plaatse aanvaardt.

De Ombudsman stelt vast dat de richtlijnen die momenteel worden toegepast verre van duidelijk zijn.

De Ombudsman stelde vast dat het federale regeerakkoord van 18/3/2008 belooft de criteria te definiëren, en specificeert al een aantal criteria maar dewelke tot op heden nog steeds niet uitgevoerd.

Deze beloftes vastgesteld in het regeerakkoord creëren een rechtsonzekerheid waardoor ook het vertrouwensbeginsel in het gedrang komt.

Het regeerakkoord heeft zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder verzoeker. Verzoeker heeft een concreet uitzicht op werkaanbieding in knelpuntberoep ingevolge zijn opleiding en kan dus onmiddellijk aangeworven worden, wat maakt dat hij voldoet aan de aangekondigde criteria.

EN TERWIJL,

Verzoeker verzocht minstens de behandeling van de aanvraag op te schorten in afwachting van de publicatie van de Omzendbrief inzake regularisatie gelet op de jonge leeftijd van verzoeker en het feit dat hij wees is nu verzoeker de voorwaarden van de omzendbrief kan vervullen.

Dat dit des te meer het geval is nu voor bepaalde andere categorieën van vreemdelingen de gunst van de opschorting van de behandeling van de ingediende aanvraag wel wordt verleend.

Dat uit een nota voor de kerkbezitters van de Koningsstraat in februari 2008 is gebleken dat de dienst vreemdelingenzaken op instructie van de bevoegde minister geen beslissingen zouden worden genomen aangaande de aanvragen ingediend conform de artikelen 9.3 en 9bis van de Vreemdelingenwet voornoemd.

Dat de houding van de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aldus een totale rechtsonzekerheid creëert.

Dat ondanks uitdrukkelijk verzoek de verwerende partij op geen enkele wijze motiveert waarom zij in het geval van verzoeker een andere houding meent te moeten aannemen en aldus zij een ongeoorloofde discriminatie veroorzaakt tussen rechtsonderhorigen die zich in eenzelfde rechtssituatie bevinden.

Dat inderdaad het onderzoek van de bedoelde aanvragen naar het criterium 'humanitaire redenen' zoals in deze nota weernomen precies overeenstemt met de situatie waarin verzoeker zich bevindt en dus terecht verzoeker meent dat zijn situatie een bijzondere omstandigheid uitmaakt om de regularisatie ter plaatse te verantwoorden en om die reden minstens de opschorting van de behandeling van de aanvraag heeft gevraagd zoals die ook wordt toegestaan voor andere rechtsonderhorigen.

Dat de bestreden beslissing, die niet motiveert waarom dit ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt, aldus een schending uitmaakt van de artikelen 10,11 en 191 van de Gecoördineerde Grondwet.

ZODAT,

Verwerende partij de wettelijke bepalingen en beginselen schendt in het middel aangehaald en tekortkomt aan zijn motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur in het middel geciteerd, schendt.

Dat de bestreden beslissing, die niet motiveert waarom dit ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt, aldus ook een schending uitmaakt van de artikelen 10,11 en 191 van de Gecoördineerde Grondwet."

3.1.2. De verwerende partij stelt dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in de omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn. De verwerende partij vervolgt dat het regeerakkoord niet in concreto uitgewerkt is en de vermeende regularisatiecriteria geenszins het voorwerp uitmaken van een akkoord. Voorts maakt de verzoekende partij haar bewering niet aannemelijk dat er geen beslissingen meer genomen worden omtrent aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9, derde lid of 9 bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissingen duidelijk op welke gronden de aanvraag werd geweigerd. Voorts beklemtoont de verwerende partij dat er een duidelijk onderscheid dient gemaakt te worden tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een verblijfsaanvraag.

3.1.3. Waar de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aanvoert, hebben de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In een volgend onderdeel betwist de verzoekende partij een aantal motieven van de bestreden beslissing en voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om bij de beoordeling van de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu voerde de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aan:

- zij doet inspanningen om zich te integreren in België; zij heeft een privé- en sociaal leven uitgebouwd;
- zij heeft een opleiding Nederlands gevolgd en volgt nu een opleiding in de bouw;
- haar ouders zijn overleden en zij heeft geen familie in haar land van herkomst, waar ze in een autowrak leefde;
- zij heeft een privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens uitgebouwd;
- voorts verwijst de verzoekende partij naar artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

In de aanvulling van 3 oktober 2008 verwijst de verzoekende partij naar:

- het feit dat buitengewone omstandigheden geen gevallen van overmacht zijn;
- het feit dat zij een basisopleiding van de vzw groep INTRO volgt;
- het feit dat bouwvakker een knelpuntberoep is volgens de VDAB;
- het regeerakkoord van Leterme I en de stelling dat zij onder de criteria van dit regeerakkoord valt.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- Het feit dat verzoeker als minderjarige in België toekwam op 25 september 2006 en heden meerderjarig is, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans leert en spreekt, beroeps- en basisopleidingen volgt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de Vreemdelingenwet.

- Verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 29 september 2006. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31 maart 2008 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kreeg op 14 april 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21 april 2008. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

- De problemen van verzoeker in zijn land van herkomst met betrekking tot de dood van zijn ouders en het feit dat hij op straat moest leven zijn reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 van de Vreemdelingenwet en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard

worden als buitengewone omstandigheden (artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006).

- Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat verzoeker in zijn land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Verzoeker verbleef immers ruim 17 jaar in Angola en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Tijdens zijn asielprocedure merkte het CGVS bovendien op dat verzoeker geen initiatief meer heeft ondernomen om contact op te nemen met bekenden in zijn land van herkomst. Bijgevolg kan de bewering dat verzoeker niemand meer heeft in zijn land van herkomst niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

- Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM en verschillende arresten dienaangaande betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

- Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

- Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf, stelt het bestuur dat het geen nieuwe instructies heeft gekregen voor de behandeling van regularisaties, noch over een mogelijke adviescommissie. De omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. De argumenten dat verzoeker in aanmerking komt voor het invullen van een knelpuntberoep, dat hij een opleiding volgt betaald met Belgische belastingsgeld om deze economische lacune op te vullen, zijn kennis van de landstalen, zijn schoolloopbaan, zijn werkbereidheid en het regeerakkoord van Letermé I kunnen dus evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

- Niets verhindert verzoeker derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat hem vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht wijst de Raad de verzoekende partij erop dat zij dit beginsel met betrekking tot één motief van de bestreden beslissing aanvoert, namelijk de motivatie omtrent het regeerakkoord en *“een toekomstige omzendbrief”*. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. De argumenten dat betrokkene in aanmerking komt voor invulling van een knelpuntberoep, dat hij een opleiding volgt betaald door Belgische belastingsgeld om deze economische lagune (sic) op te vullen, de kennis van de landstalen, de schoolloopbaan van*

betrokkene, de werkbereidheid van betrokkene en het regeerakkoord van Leterme I kunnen dus evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.” Voorts houdt de plicht tot motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Evenmin diende de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing beleidsintenties, die geen enkele bindende of verordenende kracht hebben, te betrekken.

De Raad wijst de verzoekende partij erop dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Het loutere feit dat een beslissing in strijd zou zijn met een regeerakkoord kan dan ook niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing onwettig is. Er dient verder op te worden gewezen dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de minister een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“de behandeling van de aanvraag op te schorten in afwachting van de publicatie van de Omzendbrief inzake regularisatie gelet op de jonge leeftijd van verzoeker en het feit dat hij wees is nu verzoeker de voorwaarden van de omzendbrief kan vervullen”*, duidt de verzoekende partij geen wettelijke bepaling aan waaruit blijkt dat het bestuur ertoe gehouden is zijn beslissingen op te schorten in afwachting van een regeerakkoord dat nog niet op enige wijze werd gepubliceerd of omgezet werd in een wettelijke bepaling. Verder behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 22 mei 2007, nr. 171.408).

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar aangevoerde kritiek niet aannemelijk maakt dat het bestuur niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze gegevens niet correct heeft beoordeeld of op basis van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Een schending van de motiveringsplicht wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu diende de verzoekende partij op 25 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Deze aanvraag heeft ze op 3 oktober 2008 aangevuld. Op 13 november 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in haar concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Evenmin toont de verzoekende partij dit aan. Ook toont de verzoekende partij geen vaste gedragslijn aan van

de verwerende partij, waarvan deze in casu afgeweken zou zijn. Betreffende de verwijzing naar het regeerakkoord van 18 maart 2008 stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkele bindende of verordenende kracht heeft. Waar de verzoekende partij verwijst naar de vaststellingen van de federale ombudsman en een *“nota voor de kerkbezitters van de koningstraat in februari 2008”*, laat de verzoekende partij na deze nota en de vaststellingen van de federale ombudsman aan haar verzoekschrift toe te voegen of enig begin van bewijs bij te brengen dat deze beweringen onderbouwt. Bijgevolg gaat het om een blote bewering die niet tot nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Voorts wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag opnieuw ten gronde te beoordelen. In casu stelt de Raad vast de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt, daar de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat de verwerende partij afgeweken is van een vaste gedragslijn, of in haar concrete geval toezeggingen of beloften heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat aanvragen op grond van (oud) artikel 9, derde en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet meer behandeld worden, maar staat dit op geen enkele wijze en toont dit niet in concreto aan. Een schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In de ontwikkeling van haar middel voert de verzoekende partij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954, RvS 2 februari 2007 nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting over het regeerakkoord van 18 maart 2008 en haar verklaringen over het huidige beleid niet aan dat het bestuur de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou voorbereiden hebben of geen rekening zou gehouden hebben met alle dienstige stukken. Voor zover nodig benadrukt de Raad nogmaals dat politieke intenties in casu, gezien de onduidelijkheid op welke wijze deze ook zullen geconcretiseerd worden, geen pertinente gegevens zijn waarmee een bestuur rekening dient te houden. Voorts benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bestreden beslissing genomen werd overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen, namelijk artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Voorts tonen de beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt niet aan dat er sprake zou zijn van willekeur door de verwerende partij die ertoe gehouden is de bestaande wettelijke regels toe te passen. Evenmin laat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel voert de verzoekende partij geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.1.4. Voor het overige voert de verzoekende partij – ook in de repliekmemoirie – geen andere argumenten aan.

3.1.5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.